

**Oświadczenie złożone
przez senatora Ryszarda Knosalę
na 67. posiedzeniu Senatu
w dniu 17 grudnia 2010 r.**

Oświadczenie skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Jak wynika z art. 46 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, jeśli redaktor naczelny redakcji dziennika lub czasopisma uchyla się – wbrew istniejącemu obowiązkowi – od opublikowania sprostowania lub odpowiedzi albo publikuje takie sprostowanie lub odpowiedź z naruszeniem warunków zapisanych w ustawie, podlega karze grzywny lub karze ograniczenia wolności.

Jednak przepis ten, wraz z mającymi do niego zastosowanie normami wynikającymi z art. 31 i art. 33 ust. 1 prawa prasowego, został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r. (K 41/07), jako niezgodny z ustawą zasadniczą. Trybunał ocenił, iż wskazane regulacje nie precyzują w dostateczny sposób przesłanek obowiązkowej odmowy publikacji sprostowania. W efekcie trudno określić, które zachowania mieszczą się jeszcze w granicach prawa, a które stanowią już jego naruszenie.

Wskazane okoliczności rodzą oczywiście konieczność podjęcia inicjatywy ustawodawczej służącej wykonaniu wspomnianego orzeczenia. Przy tej okazji warto jednak spojrzeć na omawiany problem nieco szerzej, wyjść niejako poza zakres orzeczenia trybunału. Niewątpliwie przegląd wymagają także przepisy ustawy określające fakultatywne przesłanki odmowy publikacji sprostowania lub odpowiedzi. Bywają one bowiem często nadużywane jako formalna przyczyna odmowy opublikowania takiego sprostowania lub odpowiedzi. Warto też dokonać wyraźnego rozróżnienia pomiędzy sprostowaniem a odpowiedzią oraz rozważyć adekwatność przytoczonych na wstępie sankcji karnych, w szczególności zaś kary ograniczenia wolności.

Proszę więc o uwzględnienie przedstawionych postulatów podczas prac nad nowelizacją prawa prasowego.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala